

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/26/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1623010309
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1623010309.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Michala Kačániho, PhD. a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Erika Tomusa v trestnej veci obžalovaného V. M., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona a iné, o odvolaniach obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo 14.10.2024 sp. zn. 1T/41/2023, na verejnom zasadnutí konanom 13. novembra 2025 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/ Trestného poriadku **z r u š u j e** sa napadnutý rozsudok v oslobodzujúcej časti výroku pod bodom II.

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného V. M., nar. XX.XX.XXXX, **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Výrokom v bode I. rozsudku Okresného súdu Malacky zo 14.10.2024 sp. zn. 1T/41/2023 bol obžalovaný V. M. uznaný za vinného pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

dňa 17.07.2021 v presne nezistenom čase od 06.05 h. do 07.18 h. počas cesty autobusom z Bratislavy do Rohožníka odcudzil poškodenému M. J. počas spánku mobilný telefón zn. Iphone 11 Pro, tmavozelenej farby, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, ktorý mal poškodený položený vedľa seba, čím poškodenému M. J. spôsobil škodu vo výške 499,- eur.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. m/ a § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona bol obžalovaný pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bol poškodený M. J. so svojim nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Naproti tomu výrokom v bode II. vyššie označeného rozsudku bol obžalovaný V. M. podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodený spod bodu 2. obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky z 22. júna 2023, č. 2Pv 249/21/1106-42, ktorá mu kládla za vinu spáchanie prečinu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

po tom, čo dňa 17.07.2021 odcudzil M. J. v presne nezistenom čase od 06.05 h. do 07.18 h. počas cesty autobusom z Bratislavy do Rohožníka mobilný telefón zn. Iphone 11 Pro, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, v hodnote 499,- eur tento následne v ten istý deň predal W. O. za sumu 70,- eur,

pretože skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolania prokurátor a obžalovaný V. M.. Odvolanie prokurátora bolo podané v neprospech obžalovaného a smerovalo voči oslobodzujúcemu výroku pod bodom II. rozsudku a voči výroku o treste. Odvolanie obžalovaného smerovalo voči všetkým výrokom obsiahnutým vo výrokovej časti rozsudku pod bodom I.

V písomných dôvodoch svojho odvolania prokurátor uviedol, že v súvislosti s predajom vecí pochádzajúcich z trestnej činnosti je potrebné si uvedomiť, a to obzvlášť pri tzv. samopraní (páchateľ krádeže po odcudzení veci túto ďalej predáva), že ďalšou majetkovou dispozíciou s vecou pochádzajúcou z majetkového trestného činu nedochádza automaticky k obohateniu páchatel'a trestného činu krádeže, nakoľko tento sa fakticky obohatil už odcudzením samotnej veci (nemôže duplicitne dôjsť k obohateniu páchatel'a). Možno teda zhrnúť, že následný predaj kradnutej veci predstavuje plnenie poskytnuté za ekvivalent v podobe kúpnej ceny, a preto nemôže automaticky po druhýkrát dôjsť k obohateniu páchatel'a. K takémuto obohateniu páchatel'a nemôže vo väčšine prípadov dôjsť tiež z toho dôvodu, že ukradnutá vec sa reálne predáva za cenu, ktorá je nižšia než jej skutočná hodnota (ukradnutá vec sa v podstate predáva za nevýhodnú cenu). Pokiaľ je kupujúci (nadobúdateľ kradnutej veci) povinný v trestnom konaní odcudzenú vec vydať, tak nejde o následok trestného činu podvodu, ale o zaistenie veci, ktoré sa samo o sebe nedotýka majetkových práv osoby k vydanej (resp. odňatej) veci (pri predaji kradnutej veci je teda sporné či kupujúcemu vôbec vzniká škoda, keďže určitý „následok“ nastáva až prípadným zaistením odcudzenej veci). Pre aplikačnú prax je teda potrebné ustáliť, že pri predaji kradnutej veci za kúpnu cenu, ktorá je nižšia než jej skutočná hodnota, neprichádza do úvahy spáchanie trestného činu podvodu. Na druhú stranu, ak by došlo k predaju kradnutej veci za vyššiu kúpnu cenu než je jej skutočná hodnota, tak spáchanie trestného činu podvodu môže teoreticky nastať, avšak za takejto situácie je otázne, čo (aká suma) by predstavovalo obohatenie páchatel'a a škodu kupujúceho (možno sa domnievať, že za obohatenie by mal byť považovaný rozdiel /navýšenie/ medzi skutočnou hodnotou odcudzenej veci a hodnotou, za ktorú bola predaná, ale aj takýto právny výklad má svoje úskalia). Vo vzťahu k problematike prevodu hnuiteľnej veci v zmysle skutkovej podstaty trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona účinného na území SR prokurátor uviedol, že prevodom hnuiteľnej veci, a teda jej odovzdaním kupujúcemu (jej prevzatím), dochádza v zmysle ustanovenia § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka k nadobudnutiu vlastníckeho práva k takejto veci. S poukazom na predmetné základné právne východiská prokurátor konštatoval, že súdom prvého stupňa použitý právny výklad prevedenia veci v zmysle ustanovenia § 233 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona účinného na území SR v spojení s argumentáciou (výkladom) o dokončení predikatívneho, resp. zdrojového trestného činu je absolútne rozširujúci, čím dochádza k zvýhodňovaniu postavenia páchatel'a pred zákonom. V tejto súvislosti upozornil, že argumentácia (výklad) o dokončení predikatívneho, resp. zdrojového trestného činu krádeže (že páchatel' predajom kradnutej veci len dokončil uskutočnenie svojho zámeru / cieľa/, s ktorým pristupoval k spáchaniu trestného činu krádeže) pravdepodobne vychádza z českej judikatúry, a to konkrétne z uznesenia Najvyššieho súdu ČR z 03.06.2020 sp. zn. 6Tdo/413/2020, v ktorom bolo zjednodušene konštatované, že predaj odcudzených vecí, ktoré boli odcudzené práve preto, aby boli predané však nie je trestným činom legalizácie výnosu z trestnej činnosti, ale dokončovanie zdrojového trestného činu krádeže. Túto zaujímavú právnu argumentáciu však nemožno v podmienkach Trestného zákona účinného na území SR bezbreho automaticky aplikovať v podmienkach SR, teda ani v tomto prípade, nakoľko v skutkovej vete obžaloby nedošlo k prekryvaniu konania obžalovaného, t. j. zo skutkových viet je zjavné, čo sa považuje za predikatívny, resp. zdrojový trestný čin, a čo sa považuje za legalizáciu výnosu z trestnej činnosti. Právne znenie skutkovej podstaty trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona je odlišné od znenia skutkovej podstaty trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 216 ods. 2 aktuálne účinného Trestného zákonníka (v čase vydania rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR bol Trestný zákoník novelizovaný zákonom č. 287/2018 Sb. práve v časti týkajúcej sa legalizácie výnosu z trestnej činnosti a podielníctva), pričom najpodstatnejšia odlišnosť spočíva v tom, že v českej právnej úprave v ods. 2 figuruje požiadavka na zastretie pôvodu (prevod veci na seba alebo iného tam nie je uvedený, avšak je uvedený v ods. 1 / podielníctvo/), zatiaľ čo v slovenskej právnej úprave v ods. 2 nefiguruje v písm. a/ požiadavka na zastretie pôvodu (postačuje prevod veci na seba alebo iného). Najvyšší súd ČR v predmetnom rozhodnutí okrem iného v bode 50. uviedol, že právny záver, že realizácia subjektívne sledovaného cieľa ktorý viedol páchatel'a k spáchaniu trestného činu krádeže, t. j. získaniu prospechu speňažením odcudzenej

veci, nemožno právne postihnúť, neplatí, pokiaľ v dôsledku páchatelom zvoleného spôsobu tohoto následného (po dokonaní činu realizovaného) konania dôjde k naplneniu zákonných znakov trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti. V takom prípade vyvstáva záujem na trestnoprávnom postihu tohoto typu konania. Súdom prvého stupňa použitý výklad, v ktorom pri prevode veci rozoberá a predkladá potrebu na zastretie (zakrytie) pôvodu veci v trestnom čine, resp. v zoficiálnení jej vlastníctva, predstavuje teda vzhľadom na charakter veci (išlo o huteľnú vec) a účinnú právnu úpravu skutkovej podstaty trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona (na naplnenie trestného činu zákon vyžaduje iba prevod veci na seba alebo iného) taký výklad právnej normy, ktorý v konečnom dôsledku spôsobuje svojvoľné rozhodnutie súdu, čo je však v právnom štáte neprípustné. Vo vzťahu k zoficiálnení vlastníctva k huteľnej veci prostredníctvom jej prevodu možno na dôvažok ešte poznamenať, že vlastníctvo k huteľným veciam sa nadobúda ich odovzdaním, resp. prevzatím, pričom k vlastníctvu týchto vecí (okrem špecifických prípadov ako napr. motorové vozidlá) zväčša neexistuje žiadna oficiálna evidencia, v ktorej by figurovali údaje o aktuálnych vlastníkoch týchto vecí, a v ktorej by sa mohlo „hmatateľne“ odzrkadliť zoficiálnenie vlastníctva (nie je teda zrejmé, aké zoficiálnenie vlastníctva mobilného telefónu mal súd prvého stupňa v tomto prípade na mysli). Bez povšimnutia však nemožno ponechať ani výklad českých súdov pri ustanovení § 216 ods. 1 aktuálneho Trestného zákonníka (bývalý trestný čin podielníctva, v ktorom figuruje v skutkovej podstate práve prevod na seba alebo iného), ktoré znak prevodu na seba alebo iného považujú za naplnený vtedy, keď páchatel získa dispozičnú moc nad vecou, ktorá bola získaná trestným činom, a smeruje k realizácii úžitku z nej či už pre seba alebo iného, pričom vec môže byť prevedená tak bezodplatne, ako aj odplatne, t. j. napr. darom, kúpou, zámenou, postúpením a pod. Z uvedených dôvodov prokurátor považuje záver súdu prvého stupňa o tom, že skutkom opísaným v bode 2. obžaloby nedošlo k naplneniu zákonných znakov trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, za právne neudržateľný, obzvlášť za situácie, že Krajský súd v Bratislave všetky uvedené aspekty viažuce sa k prevodu veci pri trestnom čine legalizácie výnosu z trestnej činnosti doposiaľ pri obžalobách tunajšej prokuratúry vo svojej rozhodovacej činnosti akceptoval, t. j. obdobné konania ako v bode 2. obžaloby považoval za trestný čin.

K odvolania obžalovaného prokurátor poukázal na skutok v bode 1. právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, na ktorý nemá novela ustanovenia § 125 Trestného zákona žiadny vplyv (vznik škody sa pri tejto alinei nevyžaduje), pričom vykonaným podrobným dokazovaním bolo riadne ustálené, že poškodenému bol mobilný telefón odcudzený v čase, keď ho mal fyzicky pri sebe. Ak by aj súd vyššieho stupňa „pracoval“ s verziou, že mobilný telefón bol akože „opustený“, tak určite nemožno nechať bez odozvy skutočnosť, že za naplnenie znaku „pri sebe“ postačuje aj to, keď poškodená osoba krátkodobo stratila nad vecou kontrolu a páchatel sa jej v tomto medziobdobí zmocnil, čo je aj racionálne, keďže poškodený má v takom prípade vec stále v reálnom dosahu (v tomto prípade sa poškodený vo veľmi krátkom čase do autobusu vrátil a zisťoval, či tam mobilný telefón nezostal, pričom obžalovaný vedel, že v autobuse necestoval sám).

Na základe uvedených skutočností prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný v odôvodnení podaného odvolania vyhotoveného prostredníctvom svojho obhajcu zdôraznil skutočnosť, že v čase rozhodovania súdu žalovaný skutok nebol trestným činom a to s poukazom na § 2 Trestného zákona a s prihliadnutím na § 125 trestného zákona. Výška škody je pod 700,-eur a táto skutočnosť je postačujúca na to, aby odvolací súd rozsudok zrušil a obžalovaného spod obžaloby oslobodil. O tejto skutočnosti prokurátor aj súd prvého stupňa v čase, kedy rozhodovali o záverečnom návrhu prokurátora, vedeli. Ak by aj nevedeli, vedieť mali a mohli. Ďalej obžalovaný dodal, že Trestný zákon a Trestný poriadok presne upravujú práva a povinnosti. Tieto sa týkajú tak subjektov trestného práva, ako aj orgánov činných v trestnom konaní a súdu. Vyhodnocovanie dôkazov, ktoré súdu predkladajú orgány činné v trestnom konaní a ktoré v rámci trestného konania zabezpečí súd samostatne, môže súd posudzovať výlučne podľa ich obsahu. To znamená, že spáchanie trestného činu musí byť páchatelovi preukázané bez akýchkoľvek pochybností. V tomto konaní nikto, ani poškodený a ani žiadny svedok nevyvrátili tvrdenie obžalovaného, že telefón našiel na podlahe. Súd v odôvodnení konštatuje, že obžalovanému neuveril, avšak neuveriť nie je dôkazom o preukázaní úmyselného konania obžalovaného, ktoré by bolo trestným činom a ktoré by jednoznačne vylučovalo, že sa obžalovaný trestného činu dopustil.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaniach obžalovaného a prokurátora, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obhajca obžalovaného a prokurátorka krajskej prokuratúry. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného za splnenia podmienok upravených v § 293 ods. 5 Trestného poriadku. Rovnako bolo verejné zasadnutie vykonané v neprítomnosti poškodeného, keďže aj v tomto prípade boli pre takýto postup splnené všetky zákonné podmienky.

Na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sa prokurátorka v plnom rozsahu pridržiavala dôvodov podaného odvolania a tomuto navrhovala vyhovieť. Na druhej strane odvolanie obžalovaného navrhovala zamietnuť.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí sa taktiež pridržiaval dôvodov podaného odvolania a následne dodal, že obžalovaný uvedený telefón našiel, čím by mu vznikol nárok na nálezné a preto by toto malo byť z právneho hľadiska taktiež zohľadnené. Dôležitejšie je však to, že v čase podania obžaloby skutok bol trestným činom, avšak v čase rozhodnutia súdu už o trestný čin nešlo z dôvodu zmeny úpravy výšky škody vyžadovanej pre vyvodzovanie trestnej zodpovednosti. Taktiež poukázal na to, že obžalovaný má všetky doterajšie odsúdenia zahladené. Čo sa týka odvolania prokurátora, toto obhajca navrhoval zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Trestného poriadku) primárne konštatoval prípustnosť odvolaní obžalovaného a prokurátora (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku a preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Zistil pritom, že dôvodné je iba odvolanie prokurátora, avšak z celkom iných dôvodov, než ktoré uviedol v odvodnení podaného odvolania.

Odvolací súd úvodom konštatuje, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu skutkovo vymedzenému v bode I., je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetný skutok sa stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a tento skutok spáchal obžalovaný V. M.. Na tomto základe potom prvostupňový súd vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne a ktorým nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z hľadiska naplnenia formálnych znakov stíhaného prečinu možno odôvodnenie napadnutého rozsudku v otázke viny považovať za zrozumiteľné, logické a presvedčivé, ktoré vychádza zo správne zisteného skutkového stavu a ktoré v zásade nenechalo otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa a preto naň krajský súd v tejto časti odkazuje bez potreby dôvody v ňom uvedené opätovne podrobne rozvádzať, keďže by išlo len o ich opakovanie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd iba opakoval vo svojom rozhodnutí správne závery, ku ktorým dospel prvostupňový súd a ktoré si odvolací súd v celom rozsahu osvojil. Tieto skutkové a právne závery sú pritom v odôvodnení prvostupňového rozsudku náležite vysvetlené a odvolací súd nezistil žiadnu okolnosť, pre ktorú by bolo potrebné tieto závery považovať za nesprávne.

Krajský súd tak môže iba zhrnúť, že vina obžalovaného bola preukázaná predovšetkým výpoveďou poškodeného M. J., ako aj výpoveďami svedkov W. O. a Z. Z.. Poškodený vo svojej výpovedi popísal cestu autobusom, miesto, kde v tomto autobuse sedel a kde si odložil mobilný telefóny (na vedľajšie sedadlo alebo na stehno), ktorý po tom, ako z autobusu vystúpil, nevedel nájsť, pričom z autobusu vystúpil ako posledný z cestujúcich, a súčasne vypovedal aj o tom, ako prostredníctvom počítača lokalizoval svoj telefón u osoby svedka W. O., ktorý ho za sumu 70,- eur kúpil od obžalovaného, ktorého označil menom V. a prezývkou. S výpoveďou poškodeného korešponduje vyjadrenie svedka W. O., ktorý potvrdil, že za sumu 70,- eur kúpil od obžalovaného mobilný telefón patriaci poškodenému M. J., ktorému ho odovzdal za rovnakú sumu. Pre vyslovenie viny obžalovaného za spáchaný skutok právne posudzovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona má podstatný

význam výpoveď svedka Z. Z., ktorý pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovaný pri vystupovaní z autobusu (spolu s týmto svedkom) zbadal na sedadle v autobuse položený telefón a tento následne zobral so sebou. Telefón bol položený na sedadle asi v tretej rade odzadu a on osobne videl, ako mobilný telefón obžalovaný zobral. Hoci svedok vzápätí dodal, že pri telefóne už nikto nesedel, je zrejme, že toto tvrdenie nezodpovedá skutočnosti, nakoľko z výpovede poškodeného vyplynulo, že to bol práve on, kto vystupoval z autobusu ako posledný, a to na základe pokynu vodiča autobusu, ktorý na neho zakričal, že sú na konečnej, pričom v autobuse už nikto nebol. Táto okolnosť vo výpovedi svedka však nemá žiaden vplyv na jeho tvrdenie o tom, že obžalovaný mobilný telefón zo sedadla v autobuse skutočne vzal, keďže vzhľadom na okolnosti svedok nemusel osobu poškodeného zaregistrovať (nemusel jeho osobe venovať pozornosť), pričom v tomto smere je významný ten fakt, že svedok popísal miesto odcudzenia telefónu v úplnej zhode s tvrdením poškodeného (sedadlo v tretej rade odzadu).

Na základe takto zistených skutočností ani krajský súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaný V. M. sa mobilného telefónu, ktorého vlastníkom bol poškodený M. J. (ako veci, ktorú mal poškodený pri sebe) zmocnil spôsobom popísaným v skutkovej vete v bode I. napadnutého rozsudku, čím naplnil všetky formálne znaky stíhaného prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona.

Vyššie uvedené skutočnosti tak jednoznačne vyvracajú obhajobné tvrdenia obžalovaného o tom, že predmetný mobilný telefón našiel a za absolútne neopodstatnenú možno označiť aj tú časť jeho obhajoby, v zmysle ktorej, s poukazom na zmenu ustanovení Trestného zákona vrátane ustanovení upravujúcich výšku škody zakladajúcej trestnú zodpovednosť pri trestných činoch, ktorých zákonným znakom základnej skutkovej podstaty je spôsobenie aspoň škody malej, skutok, ktorého spáchanie je mu kladené za vinu, nie je trestným činom práve z dôvodu, že nebola spôsobená ani malá škoda (suma prevyšujúca sumu 700,- eur). V tejto súvislosti aj odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovanému je kladené za vinu spáchanie prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, ktorého zákonným znakom nie je spôsobenie malej škody, ako je tomu pri prečine krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona.

Pokiaľ ide o otázku viny, krajský súd považuje za potrebné vyjadriť sa aj k materiálnej podmienke vyvodzovania trestnej zodpovednosti pri prečine, v danom prípade prečine krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, ktorého sa obžalovaný svojím konaním dopustil. Vo vzťahu k otázke závažnosti spáchaného činu (prečinu) je nevyhnutné dodať, že povinnosť posudzovať jej stupeň, resp. mieru vyplýva z § 10 ods. 2 Trestného zákona, pričom konkrétne zistenia v tejto otázke majú význam pre záver súdu o tom, či ide o prečin alebo o iný delikt, pre ktorý nie je potrebné vyvodzovať trestnoprávnu zodpovednosť. Uvedené ustanovenie teda upravuje materiálny znak pri prečinoch, ktorý sa uplatňuje ako tzv. materiálny korektív k formálnym znakom prečinu. To znamená, že súd je povinný popri formálnych znakoch prečinu vždy skúmať aj to, či je naplnený aj Trestným zákonom požadovaný konkrétny stupeň závažnosti prečinu. Pre takéto posúdenie sú určujúce kritéria taxatívne upravené v § 10 ods. 2 Trestného zákona, z ktorých je súd povinný vychádzať pri hodnotení konkrétnej závažnosti činu, pričom je potrebné rešpektovať požiadavku, že skutočnosti spadajúce pod kritéria určujúce závažnosť činu je potrebné hodnotiť vo svojom súhrne bez toho, aby sa niekto pripisoval väčší či menší význam (má sa na mysli hľadisko, aby význam jednej nebol preceňovaný alebo podceňovaný na úkor alebo v prospech druhej). Dokazovanie okolností preukazujúcich mieru (stupeň) závažnosti prečinu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona je pri prečine obligatórne (Uznesenie Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne z 03.03.2008, sp. zn. 4To/2/2008, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2008 pod č. 23). Vzhľadom na to, že dovolací súd môže pri posudzovaní dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku hodnotiť i potrebnú (vyššiu než nepatrnú) závažnosť prečinu (§ 10 ods. 2 Trestného zákona) a opierať sa pritom o dôkazy, ktoré boli v súdnom konaní vykonané; nesmie však skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15.04.2014, sp. zn. 2 Tdo 17/2014, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2014 pod č. 121), je nevyhnutné, aby sa súdy otázkou závažnosti prečinu vo svojich rozhodnutiach zaoberali a v tomto smere aspoň stručne rozviedli svoje úvahy, na základe ktorých dospeli ku konkrétnemu záveru v tejto otázke.

V tejto súvislosti odvolací súd dopĺňa, že pri prečinoch nemá pre určenie konkrétnej závažnosti činu z hľadiska vyvodzovania trestnoprávnej zodpovednosti podstatný význam to, aká trestná sadzba je v osobitnej časti Trestného zákona ustanovená pri tej ktorej skutkovej podstate prečinu. Samotná

skutková podstata prečinu totiž určuje jeho typovú závažnosť, t. j. táto je daná už tým, že boli naplnené všetky formálne znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu posudzovaného ako prečin (typová závažnosť je vyjadrená aj skutkovými podstatami zločinov, resp. obzvlášť závažných zločinov, avšak pri nich je skúmanie konkrétnej závažnosti cez kritériá uvedené v § 10 ods. 2 Trestného zákona vylúčené). Tým je vymedzená aj trestnoprávna ochrana záujmov, ktorým sa ju zákonodarca rozhodol poskytnúť aj prostriedkami trestného práva a to tiež v prípade nedbanlivostných trestných činov. Významným tu je predovšetkým to hľadisko, že porušenie alebo ohrozenie konkrétneho záujmu svojou závažnosťou dosiahlo úroveň, pre ktorú je potrebné mu poskytovať a zabezpečovať ochranu aj v trestnoprávnej rovine. V rámci úvah o tom, či konkrétny čin, ktorý naplňa formálne znaky skutkovej podstaty niektorého prečinu, dosahuje vyššiu než nepatrnú závažnosť, je teda potrebné zisťovať, či na základe kritérií upravených v § 10 ods. 2 Trestného zákona ide o čin, ktorý sa nejakým zásadným spôsobom vymyká prípadom, ktorým príslušná skutková podstata poskytuje trestnoprávnu ochranu a to v tom smere, či sa na základe konkrétnych skutočností závažnosť činu znižuje až na nepatrnú úroveň.

V trestnej veci obžalovaného o takýto prípad rozhodne nejde, keďže vychádzajúc zo všetkých kritérií upravených v § 10 ods. 2 Trestného zákona v ich súhrne, nemožno urobiť záver o tom, že by konkrétna závažnosť činu nezodpovedala typovej závažnosti vyjadrenej už samotnou základnou skutkovou podstatou stíhaného prečinu. Spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti spáchania činu, ako aj zavinenie vo forme priameho úmyslu, na ktoré možno usudzovať zo samotnej skutkovej vety v bode I. napadnutého rozsudku, neumožňujú ustáliť záver o nepatrnej závažnosti činu. Na podklade týchto skutočností tak možno konštatovať aj naplnenie materiálnej podmienky vyžadovanej pre vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti.

Krajský súd teda uzatvára, že v posudzovanej veci všetky zistené a preukázané skutočnosti vyplývajúce z vyššie zmienených dôkazov a spôsob ich hodnotenia v intenciách ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku vylučujú akokoľvek rozumné pochybnosti o vine obžalovaného za stíhaný prečin. Súdom prvého stupňa ustálená právna kvalifikácia zodpovedajú všetky skutkové okolnosti, pričom pokiaľ ide o otázku viny, krajský súd v tomto rozhodnutí doplnil rozhodnutie prvostupňového súdu o úvahy, ktorými odôvodnil záver o vyššej než nepatrnej závažnosti činu.

Ani pri skúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku za takto spáchaný trestný čin krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého trestu.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona o účele trestu je spolu s ustanovením § 33a a § 34 ods. 4 Trestného zákona základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatela trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplývať.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

V tomto smere okresný súd postupoval správne, keď u obžalovaného nevzhliadol žiadnu z poľahčujúcich okolností upravených v § 36 Trestného zákona, avšak na druhej strane zistil u neho jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona spočívajúcu v tom, že obžalovaný už bol v minulosti za trestný čin odsúdený.

S prihliadnutím na povahu spáchaného trestného činu a jeho závažnosť, ako aj na osobu obžalovaného, odvolací súd považuje uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so zaradením pre jeho

výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, za adekvátne, nakoľko v osobe obžalovaného ide o recidivistu, ktorý bol doposiaľ 15 krát odsúdený, a to aj pre trestnú činnosť identického druhu (špeciálna recidíva). Stíhaného trestného činu sa navyše dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II z 15.05.2020, sp. zn. OT/119/2020, právoplatným dňa 15.05.2020, ktorým mu bol za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g/ Trestného zákona uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 4 mesiace s určením skúšobnej doby 2 roky. S prihliadnutím na povahu spáchaného činu a jeho závažnosť, ako aj na všetky zistenia vzťahujúce sa k osobe obžalovaného, na ktorého doposiaľ použité prostriedky štátneho donútenia evidentne nemali žiaden pozitívny dopad, možno vysloviť, že uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov je plne opodstatnené a pôsobenie na obžalovaného akýmkoľvek miernejším trestom odňatia slobody by sa zjavne vymykalo požiadavke na dosiahnutie účelu trestu. Z tohto hľadiska preto uložený druh trestu v uvedenej výmere možno považovať nielen za zákonný, ale aj za taký, ktorý reflektuje účel trestu a všetky naň nadväzujúce zásady pre ukladanie trestov. V prípade obžalovaného je teda nevyhnutné popri výchovnej a preventívnej funkcii trestu dôsledne zohľadňovať aj jeho funkciu represívnu a predovšetkým ochrannú, v zmysle ktorej sa má zabezpečiť ochrana spoločnosti pred páchaním trestných činov. Na druhej strane odvolací súd nepovažoval za dôvodné ani uloženie prísnejšieho trestu, nakoľko so zreteľom na všetky zistené skutočnosti by išlo o prepínanie trestne represie, a to aj s prihliadnutím na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu.

Prvostupňový súd postupoval správne aj pokiaľ ide o vonkajšiu diferenciáciu výkonu trestu odňatia slobody, keď obžalovaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (§ 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona).

Pokiaľ ide o oslobodzujúcu časť výroku pod bodom II. napadnutého rozsudku, krajský súd konštatuje správnosť právnych úvah súdu prvého stupňa a s týmito sa v plnej miere stotožnil, avšak okresný súd tieto svoje správne závery nezohľadnil v skutkovej rovine z toho hľadiska, že ak skutok pod II. podanej obžaloby predstavuje dokončenie trestnej činnosti popísanej v skutkovej vete pod bodom I., nemôže ísť o skutky dva, ale stále len o takú časť konania obžalovaného, ktorá tvorí jednotu skutku s konaním obžalovaného vymedzenom v bode I. (konanie vymedzené pod bodom II. tvorí súčasť konania pod bodom I.). Ide teda o skutok jediný, ku ktorému nemôže súčasne existovať výrok o vine (odsudzujúci výrok) a výrok o oslobodení spod obžaloby (oslobodzujúci výrok). Prvostupňový súd mal správne postupovať tak, že i keď prokurátor v podanej obžalobe konanie obžalovaného rozdelil do dvoch bodov v snahe o vymedzenie dvoch rozdielnych skutkov, mal tieto konania pod bodom I. a II. spojiť tak, aby predstavovali jeden skutok a uznať vinu na tomto skutkovom základe len pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona, prípadne skutok pod bodom II. vypustiť s tým, že v tomto prípade by takýto postup (vypustenie týchto skutkových okolností) následne musel vo svojom rozhodnutí aj náležite odôvodniť (k takémuto procesnému riešeniu napokon musel pristúpiť odvolací súd, keďže prokurátor podal odvolanie čo do výroku o vine /v širšom význame otázky viny zahŕňajúci aj oslobodzujúci výrok rozsudku/ iba pokiaľ ide o výrok pod bodom II. a preto nebolo možné skutok pod bodom I. upraviť aj o skutkové okolnosti vymedzené pod bodom II. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že to, či ide o skutok jeden alebo o skutky dva, nemožno vyvodzovať iba zo skutočnosti, že prokurátor v podanej obžalobe skutok alebo skutky takto vymedzil.

Pokiaľ ide o argumenty prokurátora rozvedené v podanom odvolaní, krajský súd konštatuje, že pokiaľ obžalovaný odcudzí inej osobe s úmyslom ju speňažiť a po odcudzení tejto veci ju v podstate bezprostredne predá inej osobe, je takýto obyčajný predaj odcudzenej veci súčasťou zdrojového trestného činu, v danom prípade prečinu krádeže. Na tom nič nemení ani zmena úpravy trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti, ktorá nadobudla účinnosť dňa 01.01.2021 a pri ktorej došlo k vypusteniu tzv. legalizačnej pohnútky (táto zostala zachovaná len v ustanovení § 233 ods. 2. písm. b/ Trestného zákona). Ide totiž o situáciu, v ktorej páchatel trestnou činnosťou (napríklad krádežou) získava určitú vec (napríklad tovar), aby prostredníctvom neho získal finančné prostriedky. Predaj tovaru inej osobe, t. j. jeho premena na finančné prostriedky je súčasťou zdrojového trestného činu, ide o fázu dokončovania zdrojového trestného činu a preto predaj tovaru získaný trestnou činnosťou inej osobe nie je trestným činom legalizácie výnosu z trestnej činnosti z pohľadu toho, kto sa dopustil zdrojového trestného činu. Fázou dokončovania trestného činu je subjektívne sledovaný cieľ páchatela, ktorý presahuje dokonanie trestného činu. Môže sa však stať, že páchatel na realizáciu

tohto subjektívne sledovaného cieľu zvolí spôsob tohto následného, po dokonaní trestného činu, realizovaného konania, ktorým príde k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu legalizácie výnosu z trestnej činnosti - obyčajný predaj odcudzených vecí, ktoré boli odcudzené práve preto, aby boli predané však nie je trestný čin legalizácie výnosu z trestnej činnosti, ale dokončovanie zdrojového trestného činu krádeže (pozri <https://www.pravnelisty.sk/clanky/a1267-trestny-cin-legalizacie-vynosu-z-trestnej-cinnosti-a-zdrojovy-trestny-cin-zakladne-vychodiska-a-prakticke-priklady>). V tejto súvislosti možno doplniť, že aj iná odborná literatúra zdôrazňuje, že účelom legalizácie výnosu z trestnej činnosti vo všeobecnosti je vytvoriť zdanie toho, že nelegálne získané veci sa budú javiť ako legálne, t. j. účelom páchatel'a je rôznymi spôsobmi vytvoriť zdanie legálnosti. Vo vzťahu k výnosu z trestnej činnosti ide o akési zakrývacie konanie, ktoré tento dojem má, resp. je spôsobilé vytvoriť. Medzi získaním výnosu z trestnej činnosti a jeho vložením do riadneho obehu tovaru, peňazí alebo iných prevoditeľných práv v zdánlivo legálnej podobe musí existovať konanie, ktoré je dostatočne spôsobilé vyvolať takéto zdanie legálnej podoby výnosu z trestnej činnosti. Je logiku popierajúce, ak by popri zdrojovom trestnom čine bolo navyše trestné aj konanie, ktoré de facto i de jure spočíva v jednoduchom premenení výnosu z trestnej činnosti na iný druh výnosu z trestnej činnosti alebo v inom jednoduchom nakladaní s výnosom z trestnej činnosti (bližšie pozri: Strémy, T., Repa, O., Baďo, T. Legalizácia výnosu z trestnej činnosti. Bratislava : C. H. Beck, 2023, s. 130, ale aj str. 128 a 129, v ktorých sa uvádzajú príklady prejavu páchatel'a navonok, ktoré sú prirodzenou alebo pravidelnou súčasťou zdrojového /predikatívneho/ trestného činu, pod ktoré nepochybne spadá aj posudzované konanie obžalovaného V. a ktoré tak v zmysle vyššie uvedeného predstavujú fázu dokončovania zdrojového trestného činu). Aj bývalý Okresný súd Bratislava IV v rozsudku z 01.02.2023 sp. zn. 2T/39/2022, ktorým v obdobnom prípade oslobodil obžalovaného spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin legalizácie výnosu z trestnej činnosti, konštatoval, že len samotný predaj odcudzenej veci nijako nelegalizuje odcudzenú vec (v posudzovanom prípade prokurátor nepodal odvolanie, preto krajský súd tento oslobodzujúci výrok rozsudku nepreskúmaval, inak by ho pravdepodobne musel zrušiť z dôvodu, ktorý bol uvedený na inom mieste odôvodnenia tohto uznesenia, t. j. z dôvodu, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, tvorí súčasť skutku, ktorý napĺňa znaky predikatívneho trestného činu, pre ktorý bol obžalovaný uznaný za vinného).

Pokiaľ prokurátor poukazuje na inú rozhodovaciu činnosť krajského súdu, tak k tomu je potrebné poznamenať, že aj rozhodnutia súdov podliehajú zmenám a pokiaľ je tomu tak na základe sily presvedčivosti argumentov prednesených v konaní, alebo osvojených si súdom z odborných článkov a odborných publikácií, je takáto zmena v rozhodnutiach súdov prirodzená a dokonca žiaduca.

S poukazom na všetky vyššie rozvedené skutočnosti a prezentované úvahy Krajský súd v Bratislave, keďže nezistil žiaden dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku pod bodom I., odvolanie obžalovaného V. M., smerujúce proti tomuto výroku rozsudku podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, a na základ odvolania prokurátora napadnutý rozsudok zrušil iba vo výroku pod bodom II. bez toho, aby bolo potrebné vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.